

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **T. P.**

t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody
X

zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Dvořáčkem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Vinařice**
sídlem Vinařice 245, 273 07 Vinařice

o **žalobě proti rozhodnutí** ředitele žalované ze dne 1. 11. 2021, č. j. VS-94218-15/ČJ-2019-800532,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky soudu dne 1. 12. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

„napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí vrchního komisaře žalované ze dne 19. 10. 2021, č. j. VS-94218-9/ČJ-2019-800532 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná rozhodla, že se žalobce dopustil kázeňského přestupku ve smyslu § 46 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 58/2017 Sb. (dále jen „zákon o výkonu trestu“) spočívajícího v porušení § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu tím, že v průběhu měsíce března (*roku 2019*) s největší pravděpodobností v rozmezí 1–5 kalendářních dnů před odběrem biologického materiálu žalobce (28. 3. 2019) během výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Vinařice nedovoleně požil látky obsahující metamfetamin, tramadol a benzodiazepin. Současně bylo rozhodnuto, že žalobce původně uložený trest znovu nevykoná.

2. Ze správního spisu vyplývá (nadto jde o skutečnosti soudu známé i z jeho rozhodovací činnosti), že v projednávané věci žalovaná původně vydala rozhodnutí ze dne 9. 4. 2019, č. j. VS-94218-4/ČJ-2019-800532 (dále jen „první rozhodnutí o kázeňském přestupku“), jímž uznala žalobce vinným ze spáchání shora popsaného kázeňského přestupku a uložila mu nepodmíněný kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu v délce 20 dnů podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu. Stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí pak ředitel žalované rozhodnutím ze dne 11. 4. 2019, č. j. VS-94218/ČJ-2019-800532, zamítl (dále jen „první rozhodnutí o stížnosti“). Obě tato rozhodnutí však zdejší soud k žalobě žalobce podané dne 10. 6. 2019 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení rozsudkem ze dne 24. 9. 2021, č. j. 54 A 43/2019-42. V novém řízení pak bylo vydáno prvostupňové a nyní žalobou napadené rozhodnutí.
3. Žalobce v žalobě strukturované do několika bodů předně označil napadené a prvostupňové rozhodnutí a shrnul jejich výrokové části (body 1 a 2) a zrekapituloval obsah jím podané stížnosti (body 3 a 4) a to, jak na jeho námitky bylo reagováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 5). Následně se žalobce v obecnosti a stručnosti věnoval tomu, jak by se měla zkoumat subjektivní stránka kázeňského přestupku (bod 6). V této souvislosti žalobce namítá, že v jeho věci absentuje jakákoli smysluplná úvaha týkající se jeho zavinění. Žalobce vyzdvihl, že naplnění subjektivní stránky nelze v žádném případě dovozovat ze znění právního předpisu, neboť je třeba zavinění prokázat. Poukázal též na to, že ač tato povinnost byla žalované uložena i soudem v předcházejícím řízení, nedostála jí. Za absurdní tak žalobce pokládá, že bylo opět rozhodnuto o jeho vině, aniž by došlo k zodpovědnému hodnocení jeho zavinění (body 6 a 7).
4. Žalobce dále namítal, že konstatováním, že se původně uložený trest znovu nevykoná, byl fakticky potvrzen trest, který mu byl uložen v předcházejícím řízení, resp. že mu byl uložen znovu. Žalobce má nicméně za to, že jelikož již uložený trest vykonal, žádný benefit mu (*nyní*) nevzniká (body 7 a 8).
5. Na uvedené žalobce navázal námitkou, že v jeho případě mělo být uplatněno ustanovení § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu, přičemž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2020, č. j. 22 A 11/2020-81, s jehož argumentací souhlasí (bod 7). Tento žalobní bod žalobce následně rozvinul v replice.
6. Žalobce uzavřel, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože trpí vadami podle § 76 odst. 1 písm. a) až c) s. ř. s. Navrhl proto soudu, aby ho zrušil a věc vrátil žalované (bod 9).
7. Žalovaná naopak ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu zamítl. Uvedla, že není sporu o tom, že se stal kázeňský přestupek a spáchal jej žalobce – v jeho moči tehdy byly

nalezeny návykové látky, ačkoliv mu nebyly podány lékařem. Žalovaná stran žalobcova zavinění uvedla, že nebylo třeba jeho úmyslného jednání (vědomé požití návykové látky), neboť pro jeho odpovědnost postačovala i nedbalost. Ostatně žalobce byl dne 3. 11. 2020 poučen o tom, že má dbát opatrnosti a předcházet užití návykových látek. Žalovaná má za to, že dostatečným způsobem odůvodnila závěr, kdy byl přestupek žalobcem spáchán. Odstranila i další nedostatky, které jí vytkl správní soud, doplnila dokazování a vydala nové rozhodnutí. Konstatovala, že v roce 2019 byl v průběhu jednoho roku přestupek projednán a bylo vydáno rozhodnutí o vině a kázeňském trestu, který žalobce následně i vykonal. Žalovaná je toho názoru, že se na vině žalobce v dalším řízení nic nezměnilo, již prokázanou vinu nebylo nutné opětovně prokazovat. Jelikož žalobce již dříve uložený trest vykonal, nezbylo jí než konstatovat, že ho znovu nevykoná. Z pohledu žalované není záměrem zákonodárce, aby se zastavilo řízení o kázeňském přestupku tam, kde od jeho spáchání uplyne doba jednoho roku, ačkoliv je včas vše náležitě objasněno a rozhodnuto. Na závěr žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, které pokládá za bezvadné, dostatečně odůvodněné a srozumitelné, a nadto uvedla, že obhajoba žalobce je nevěrohodná, neboť ten má z přechozí trestné činnosti zkušenosti s nakládáním s omamnými látkami.

8. V replice žalobce oponoval, že netvrdil, že jeho jednání muselo být úmyslné – hovořil toliko o zavinění. Žalobce setrval na názoru, že podal žalobu důvodně, neboť má za to, že je napadené rozhodnutí absurdní. Je přesvědčen, že rozhodnutí o vině je naprosto neúčelné, není-li ukládán trest – byť žalobce současně konstatuje, že v jeho věci fakticky trest ukládán byl, protože se akceptoval ten původně uložený. Žalobce zdůraznil, že znovu vykonání trestu vůbec nemohlo přicházet v úvahu, i kdyby se neaplikovalo ustanovení § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu. Na základě výkladu tohoto ustanovení ovšem dochází k závěru, že mělo být vydáno rozhodnutí o zastavení řízení, které jako jediné by bylo v souladu se zákonem. Ač žalobce uznává, že se explicitně nestanoví, že o vině nelze rozhodnout, jestliže od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba jednoho roku, vychází z toho, že smyslem řízení o uložení kázeňského trestu je uložit kázeňský trest – jinak by podle mínění žalobce bylo vedeno nesmyslné řízení, které by nevedlo ke svému účelu.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Z protokolu o provedení orientačního toxikologického vyšetření moči ze dne 28. 3. 2019, č. j. VS-94218-2/ČJ-2019-800532, vyplývá, že vzorek byl žalobci odebrán dne 28. 3. 2019 v 12:18 a byl pozitivní na přítomnost metamfetaminu, tramadolu a benzodiazepinů. Tento vzorek byl následně odeslán do „Prahy“. Protokol je podepsán zdravotní sestrou žalované, zaměstnancem žalované (jako svědkem) a žalobcem.
10. Ze zprávy Ústavu soudního lékařství ze dne 2. 4. 2019 vyplývá, že vzorek moči žalobce byl doručen dne 28. 3. 2019 v 14:52 a následně podroben vyšetření s výsledkem, že moč žalobce obsahuje metabolity metamfetaminu, tramadolu a clonazepamu.
11. V záznamu o kázeňském přestupku ze dne 5. 4. 2019, č. j. VS-94218-1/ČJ-2019-800532, se uvádí, že u žalobce byl dne 28. 3. 2019 v 12:18 proveden odběr vzorku moči za účelem zjištění přítomnosti návykových látek. Následně byl za jeho přítomnosti proveden test s pozitivním výsledkem na přítomnost metamfetaminu, tramadolu a benzodiazepinů, přičemž žalobce neužívá žádné léky, které by výsledek mohly ovlivnit. K tomu žalobce uvedl, že vědomě nic neužil. Záznam zpracovala vrchní sestra žalované, která jej společně se žalobcem podepsala.

12. Dne 4. 4. 2019 byla žalované doručena datová zpráva obsahující podání zástupce žalobce adresované řediteli žalované. V něm zástupce žalobce uvedl, že ho žalobce na osobním setkání dne 1. 4. 2019 informoval o provedení kontrolního odběru moči dne 28. 3. 2019 s tím, že podle mínění žalobce odběr proběhl způsobem, který nezaručuje správnost zjištění. Zástupce žalobce dále zmínil, že žalobce odmítá užití návykových látek či léků. Proto navrhl zajištění zbytku vzorku moči a zajištění kamerových záznamů míst, v nichž bylo se vzorkem manipulováno. K podání zástupce žalobce přiložil plnou moc ze dne 27. 6. 2017 udělenou mu žalobcem.
13. Dne 8. 4. 2019 byla dána žalobci možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí. Žalobce uvedl, že se nechce vyjadřovat, což potvrdil svým podpisem.
14. Prvním rozhodnutím o kázeňském přestupku bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v bodě 2 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění žalovaná shrnula výše uvedená skutková zjištění, přičemž dospěla k závěru, že spáchání kázeňského přestupku bylo prokázáno testem a vyšetřením moči žalobce provedeným Ústavem soudního lékařství. Konstatovala, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by vyvracely nebo zpochybňovaly skutkovou podstatu kázeňského přestupku spáchaného žalobcem. Výše a druh kázeňského trestu byly zvoleny s ohledem na závažnost kázeňského přestupku, přičemž bylo přihlédnuto k tomu, že již byl v průběhu vykonávaného trestu odnětí svobody kázeňsky trestán za užití návykových látek. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce stížnost, v níž namítl, že podrobná analýza vzorku Ústavem soudního lékařství neproběhla, a zpochybnil postup při odběru vzorku moči.
15. Prvním rozhodnutím o stížnosti byla žalobcova stížnost zamítnuta. Žalovaná v jeho odůvodnění shrnula dosavadní průběh věci a uvedla, že tvrzení žalobce jsou nekonkrétní a že z provedených důkazů nevyplývá jakékoliv pochybení při odběru a testování vzorku. Podle žalované spáchání kázeňského přestupku žalobcem a jeho zavinění byla prokázána a uložený trest byl úměrný závažnosti spáchaného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 10. 6. 2019 ke zdejšímu soudu žalobu, o níž bylo vedeno řízení pod sp. zn. 54 A 43/2019.
16. Rozsudkem č. j. 54 A 43/2019-42 soud zrušil jak první rozhodnutí o stížnosti, tak první rozhodnutí o kázeňském přestupku a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud totiž dospěl k závěru, že žalovaná nikterak nereagovala na žalobcovy námitky a návrhy v podání ze dne 4. 4. 2019, neuvedla, na základě kterých skutečností měla za to, že žalobce spáchal kázeňský přestupek právě v březnu 2019, a vůbec se nevypořádala s otázkou žalobcova zavinění. Z těchto důvodů soud považoval obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Žalovanou proto soud zavázal, aby v dalším řízení reagovala na námitky a návrhy žalobce, dostatečně odůvodnila závěr o době spáchání kázeňského přestupku (tj. že by skutek spáchán v ten který konkrétní měsíc) a náležitě se zabývala zaviněním žalobce (tj. aby jeho zavinění prokázala). Nadto soud žalované vytkl, že na žalobce v řízení nehleděla jako na zastoupeného, byť měla z doby před zahájením řízení k dispozici plnou moc udělenou žalobcem zvolenému zástupci. V tom soud shledal podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Nad rámec nezbytného odůvodnění se pak soud vyjádřil i k dalším žalobcovým námitkám, z nichž dal žalobci za pravdu pouze v tom, že žalovaná měla doručit rozhodnutí k rukám žalobcova zástupce.

17. Sdělením ze dne 13. 10. 2021 žalovaná žalobci sdělila, že a kdy bude v jeho věci (opětovně) rozhodnuto. Žalobce reagoval dne 18. 10. 2021 návrhem, že je třeba řízení zastavit v souladu s § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu.
18. Dne 19. 10. 2021 vydala žalovaná prvostupňové rozhodnutí. Žalobce stvrdil svým podpisem, že mu toto rozhodnutí bylo předáno dne 19. 10. 2021. Samostatný doklad o doručení pak svědčí o tom, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno téhož dne i zástupci žalobce.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 21. 10. 2021 stížnost, v níž namítal, že řízení mělo být zastaveno, neboť k inkriminovanému jednání mělo dojít v březnu 2019, od spáchání kázeňského přestupku tedy uplynula doba delší než jeden rok, a kázeňský trest mu proto již podle § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu nelze uložit. Žalobce též argumentoval, že se přičítá zásadám „*není trestu bez viny*“ a „*není viny bez trestu*“, aby byl uznán vinným kázeňským přestupkem, a opět se dovolával rozsudku č. j. 22 A 11/2020-81. Nadto žalobce žalované vytkl, že dostatečně nereagovala na pochybení popsána soudem v rozsudku č. j. 54 A 43/2019-42, a že je tudíž prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť z něho (stále) nevyplývá, na základě kterých skutečností dospěla žalovaná k závěru, že žalobce spáchal kázeňský přestupek v březnu 2019, a ani vypořádání námítky, že žalobce zakázané látky nepožil vědomě.
20. Sdělením ze dne 25. 10. 2021 žalovaná žalobci sdělila, že a kdy bude o jeho stížnosti rozhodnuto.
21. Dne 1. 11. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, ve kterém shrnula dosavadní průběh řízení, podrobně zrekapitulovala obsah odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a následně jednotlivě reagovala na námítky žalobce ve stížnosti ze dne 21. 10. 2021. Žalobce stvrdil svým podpisem, že s napadeným rozhodnutím byl seznámen dne 1. 11. 2021. Doklad o doručení napadeného rozhodnutí zástupci žalobce sice ve spisovém materiálu chybí, sám žalobce však doložil, že jeho zástupci bylo doručeno prostřednictvím datové schránky dne 2. 11. 2021.
22. Součástí spisu jsou také úřední záznam ze dne 9. 4. 2019, č. j. VS-95226/ČJ-2019-800500, o hlášení mimořádné události ve Věznici Vinařice, podle nějž orientační i konfirmační testy moči tří odsouzených (včetně žalobce) odebrané dne 28. 3. 2019 byly všechny pozitivní, (dále jen „záznam o události“) a žalobcem podepsané poučení ze dne 3. 11. 2020 o riziku průniku omamných, psychotropních a návykových látek do Věznice Vinařice a s tím spojeným rizikem kontaminace potravin a nápojů. Žalobce v něm byl vyzván, aby předcházel vzniku událostí spojených s užitím omamných, psychotropních a návykových látek, nevystavoval se vlastní nedbalosti možnému postihu za jejich zneužití ve věznici (např. nenechával si neuzamčenou osobní skříňku, nevzdaloval se od hrníčku s nápojem apod.) a jednal v souladu s § 28 zákona o výkonu trestu.

Posouzení žaloby soudem

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání,

neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Jádrem sporu v projednávané věci tkví v tom, zda je v souladu se zákonem o výkonu trestu, že bylo v řízení o shora popsaném kázeňském přestupku žalobce rozhodnuto meritorně. Žalobce totiž zastává názor, že kázeňské řízení mělo být zastaveno (tj. že nebylo možné rozhodnout o jeho vině a trestu) z důvodu, že od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba jednoho roku stanovená v § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu. Žalobce je tedy v podstatě přesvědčen, že jeho odpovědnost za kázeňský přestupek zanikla.
25. Podle § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu kázeňský trest nelze uložit, jestliže *od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba jednoho roku*.
26. V prvostupňovém rozhodnutí se žalovaná výkladem ustanovení § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu nezabývala, pouze ve výrokové části parafrázovala jeho znění. Z obsahu odůvodnění tohoto rozhodnutí přitom implicitně vyplývá, že žalovaná neshledala důvod pro zastavení kázeňského řízení ve věci žalobce. V napadeném rozhodnutí ředitel žalované sice uvedl, že ve věci žalobce od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba delší než jeden rok, nicméně zároveň shledal, že řízení bylo zahájeno včas, věc byla projednána včas a bylo o ní (dvakrát) rozhodnuto také včas. Dospěl tudíž k závěru, že v projednávané věci nebylo důvodu řízení zastavit.
27. Na úvod soud uvádí, že pro nyní projednávanou věc není podstatné, zda mělo být podle názoru žalobce v době jednoho roku od spáchání kázeňského přestupku toliko vydáno rozhodnutí o kázeňském přestupku, nebo zda mělo být v uvedené době rozhodnuto pravomocně, neboť jak soud objasní, doba jednoho roku byla dodržena v obou případech. Přestože totiž bylo napadené rozhodnutí vydáno dne 1. 11. 2021 a právní moci nabylo dne 2. 11. 2021, tedy skutečně až po 2 letech a 7 měsících od března roku 2019, bylo toto rozhodnutí vydáno v době jednoho roku ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu počítané ode dne spáchání kázeňského přestupku. Vysvětlení spočívá v tom, že žalobce nikterak nereflexuje, že v jeho věci po dobu soudního řízení vedeného zdejším soudem pod sp. zn. 54 A 43/2019 uvedená doba neběžela podle § 41 s. ř. s.
28. Podle § 41 věty první s. ř. s. totiž platí, že stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží.
29. Kázeňský přestupek byl podle prvostupňového rozhodnutí spáchán přesně nezjištěného dne v rozmezí dnů 23. až 27. 3. 2019. Již dne 9. 4. 2019 bylo vydáno první rozhodnutí o kázeňském přestupku a následně dne 11. 4. 2019 první rozhodnutí o stížnosti, jež nebylo řádně doručeno zástupci žalobce. V důsledku toho se doba podle § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu zastavila dne 10. 6. 2019, kdy soudu došla žaloba proti prvnímu rozhodnutí o stížnosti – tedy od spáchání přestupku uplynulo v nejzazším případě 79 dnů (tj. méně než 3 měsíce), a to i když soud ve prospěch žalobce započítá do běhu lhůty i den 23. 3. 2019. Je přitom třeba si uvědomit, že ačkoli žaloba byla podána v červnu roku 2019, doba ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu neběžela po celou dobu řízení před správním soudem. Běh doby se obnovil až právní mocí rozsudku č. j. 54 A 43/2019-42, která nastala dne 24. 9. 2021. Od tohoto okamžiku žalované na vydání rozhodnutí o spáchání přestupku stále zbývalo 286 dnů (tj. více než 9 měsíců). V dalším řízení žalovaná dne 19. 10. 2021 vydala prvostupňové rozhodnutí (v pořadí druhé) a posléze dne 1. 11. 2021 napadené rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí pak nabylo právní moci dne 2. 11. 2021, kdy bylo doručeno k rukám zástupce žalobce, tj. po 38 dnech – k tomuto dni tak v součtu od spáchání přestupku v nejzazším případě uplynulo teprve 117 dnů (tj. necelé 4 měsíce).

30. Z právě uvedeného výpočtu tak jednoznačně vyplývá, že žalovaná nepochybila, nezastavila-li řízení o kázeňském přestupku žalobce, neboť k tomu neměla důvod. Výklad, podle kterého by odpovědnost žalobce za kázeňský přestupek zanikla již dne 23. 3. 2020, event. nejpozději dne 27. 3. 2020 (byť žalobcem explicitně nevyjádřený), by totiž přicházel do úvahy pouze za předpokladu, že by se doba ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu nestavěla (tak jako v tomto případě v důsledku soudního řízení v souladu s § 41 s. ř. s.).
31. Na tomto závěru přitom nic nemění ani rozsudek č. j. 22 A 11/2020-81, s jehož právní argumentací žalobce souzní a pro stručnost na ni jen odkazuje. Na rozdíl od nyní projednávané věci totiž v tamní věci nebylo sporné, že kázeňské řízení mělo být a bylo zastaveno z důvodu, že od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba jednoho roku. Žalobce tudíž nezohlednil, že Krajský soud v Ostravě posuzoval odlišnou právní otázku, než je úkolem soudu v nyní souzené věci, a to zda v případě, kdy je řízení zastaveno, lze současně vyslovit vinu kázeňsky stíhaného. Při hledání odpovědi pouze na tuto otázku se tamní soud opřel o obecné zásady trestání a věnoval se zběžně teorii zániku trestnosti, přičemž pouze v tomto kontextu dovedl, že zásada „*není trestu bez viny*“ platí i obráceně, tj. že „*není viny bez trestu*“ (viz bod 25 rozsudku č. j. 22 A 11/2020-81). Samotný Krajský soud v Ostravě nicméně deklaroval, že jde toliko o zjednodušující pohled. Argumentace žalobce rozsudkem č. j. 22 A 11/2020-81 se proto mívá účinkem, neboť na žalobcovu věc přílehavě nedopadá.
32. Soud tak uzavírá, že ustanovení § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu samo o sobě nebránilo tomu, aby byl žalobce potrestán za kázeňský přestupek spáchaný přesně nezjištěného dne v rozmezí 23. – 27. 3. 2019, jelikož v době rozhodování žalované od spáchání kázeňského přestupku ještě neuplynula doba jednoho roku, nýbrž přibližně toliko jedna třetina této doby. Tento žalobní bod proto není důvodný.
33. Pokud pak jde o související žalobní tvrzení, že žalobci byl fakticky uložen trest znovu, ačkoliv již byl potrestán (trest vykonal), soud uvádí, že žalovaná žalobci ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí žádný (natožpak druhý, nový) trest neuložila a stran kázeňského potrestání pouze konstatovala, že se původně uložený trest (*prvním rozhodnutím o kázeňském přestupku, které však bylo soudem zrušeno*) již nevykoná. Jinak řečeno – žalovaná sice shledala žalobce vinným, ale žádný trest mu neuložila s tím, že již byl trest vykonán a vykonaný trest se mu započítal do „znovu uloženého“ trestu. Žalobce v žalobě ostatně ani netvrdí, že by byl povinen v rozporu s prvostupňovým rozhodnutím vykonat trest nad rámec toho, jak již byl potrestán. Naopak z jeho vyjádření je zřejmé, že si je vědom, že v jeho případě byl dodržen zákaz dvojího potrestání za týž skutek. Neadekvátní je přitom požadavek žalobce, aby se mu naopak nyní dostalo nějakého benefitu, na oplátku, že již trest vykonal v minulosti. Kromě toho, pokud si snad žalobce stěžuje na to, že formálně (vzhledem ke zrušení prvních rozhodnutí soudem) mu žádný trest za kázeňské provinění uložen nebyl, soud musí uvést, že taková námitka mu nijak neprospívá – z procesního hlediska se nemůže domáhat uložení chybějícího trestu, a proto soudu k jeho žalobě ani nepřísluší konstatovat nezákonnost takového postupu žalované, natožpak z toho důvodu napadené rozhodnutí v části potvrzující výrok o neuložení trestu rušit. Zároveň přitom ani nelze dovést, že by jen z důvodu, že zde není

žádný výrok o uložení trestu, musel být nutně nezákonný i výrok o vině. Výrok o trestu je závislý na výroku o vině, a nikoliv naopak. Ani tato žalobcová obecná, a nadto poněkud rozporuplná žalobní argumentace proto neobstojí.

34. Nezbyvá tak než posoudit, zda žalovaná přezkoumatelným způsobem rozhodla o žalobcově vině za kázeňský přestupek, který mu za vinu kladla. Žalobce totiž namítá, že k zodpovědnému hodnocení jeho zavinění nedošlo, resp. že slovy žalobce zcela chybí jakákoli smysluplná úvaha žalované týkající se jeho zavinění.
35. Žalobce má pravdu, že prvním rozhodnutím o kázeňském přestupku ani ve spojení s prvním rozhodnutím o stížnosti žalovaná této povinnosti nedostála. To bylo také jedním z důvodů, proč soud žalované obě rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a věc jí vrátil, aby uvedené v dalším řízení napravila. Soud přitom na rozdíl od žalobce má za to, že v novém řízení již žalovaná tento nedostatek napravila.
36. Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu je kázeňským přestupkem *zaviněné porušení* zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené *povinnosti*, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
37. Podle § 47 odst. 1 věty první zákona o výkonu trestu kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a *prokázána vina* odsouzeného.
38. Podle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu je odsouzeným *zakázáno vyrábět, přechovávat a konzumovat* alkoholické nápoje a jiné *návykové látky*, vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví.
39. V moči žalobce byly nalezeny zakázané návykové látky, přestože mu lékařem takové látky v inkriminované době podány nebyly. Jelikož je odsouzeným zakázáno návykové látky konzumovat, došlo bez pochybností k porušení povinnosti stanovené ve shora citovaném ustanovení § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Aby se však zároveň jednalo o kázeňský přestupek ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu, muselo se ze strany žalobce jednat o zaviněné porušení této povinnosti.
40. V prvostupňovém rozhodnutí žalovaná konstatovala, že zákon o výkonu trestu obecně zakotvuje požadavek zaviněného porušení povinnosti, pořádku či kázně, nicméně nestanoví, o jakou formu zavinění se musí jednat. Žalovaná proto dovodila, že protože v případě porušení zákazu konzumovat návykové látky zákon o výkonu trestu nevyžaduje úmyslné zavinění, postačí zavinění z nedbalosti (k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50). Přesto žalovaná na základě dále uvedeného dospěla v projednávaném případě k závěru, že žalobce požil návykové látky nikoliv z nedbalosti, nýbrž vědomě z vlastního rozhodnutí, vlastním jednáním a bez účasti třetí osoby na údajné kontaminaci jeho vzorku. Shledala tedy, že žalobce jednal úmyslně, dokonce v úmyslu přímém.
41. K tvrzení žalobce, že si není vědom toho, že by zakázané látky vědomě požil a že mu musely být podány třetí osobou, případně že došlo k záměně jeho vzorku nebo manipulaci s ním, žalovaná již v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že se jedná toliko o neurčitá ničím nepodložená tvrzení (ne-li spekulace), která v prostředí věznice nejsou ničím výjimečná. Případnou záměnu či manipulaci s žalobcovým vzorkem podle žalované vylučuje, že ač ve stejný den společně se žalobcem byly odebrány vzorky dalším dvěma odsouzeným

osobám, pozitivita konfirmačních testů byla potvrzena u všech testovaných osob včetně žalobce (k tomu žalovaná odkázala na záznam o události). Tvzení žalobce o kontaminaci vzorku prostřednictvím třetí osoby je podle žalované zcela nekonkrétní, netvrdil-li současně například, o jakou konkrétní třetí osobu se mohlo jednat či jakým způsobem a kde mohlo k případné kontaminaci vzorku dojít. Žalovaná uvedla, že průběh celého procesu odběru i rozboru vzorků byl realizován v souladu s nařízením ředitele Věznice Vinařice č. 55/2020. Popsala, že procesu odběru i rozboru testu jsou vždy přítomni pověřená osoba k provádění analýzy vzorku, další zaměstnanec věznice a vězněná osoba. Před rozбором vzorku vždy dochází ke ztotožnění osoby se vzorkem, což znamená, že v předem označené nádobě jménem odsouzeného se již odebraný vzorek vězněné osoby za stálého dohledu dozorce následně předá do určené místnosti, kde nádobu se vzorkem vězněná osoba přelepí samolepící fólií přes víčko nádoby a čitelně podepíše včetně uvedení data. Tento samolepící štítek je chráněn proti neautorizovanému zásahu tak, že při snaze o jeho sejmutí dojde k jeho poškození, tj. nelze jej sejmut bez výrazného a viditelného poškození. Nádoby jsou zdravotnické, standardizované a k tomuto účelu určené, před zahájením odběru vždy čisté, nekontaminované a originálně zabalené. Platí přitom, že při důvodném podezření, že vzorek byl znehodnocen nesprávnou manipulací, může být odběr proveden opakovaně. Žalovaná zdůraznila, že toto podezření však nikdo z přítomných osob tehdy nenamítal. Ostatně i dne 8. 4. 2019 žalobce uvedl, že se vyjadřovat nechce a nenavrhl provedení žádných důkazů sloužících k jeho obhajobě, byť mu byla dána možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a důkazům o nich. K návrhu žalobce vznesenému prostřednictvím jeho zástupce dne 4. 4. 2019, aby byl zajištěn zbytek vzorku žalobcovy moči, žalovaná uvedla, že se neprovádí skladování (archivování) již zanalyzovaných odebraných vzorků, a už vůbec ne na dobu neurčitou. Vyzdvihla, že tento požadavek byl žalované zaslán až cca týden poté, co již byla procedura odebrání vzorků ze dne 28. 3. 2019 skončena a pozitivita konfirmačních testů známa. Žalovaná proto v prvostupňovém rozhodnutí měla za to, že žalobce takto postupoval účelově za situace, kdy již byly zanalyzované vzorky zlikvidovány. Logičtější by bylo, vznesl-li by takový návrh žalobce z opatrnosti ještě předtím, než by byly známy výsledky.

42. Ke stížnostní námitce, že se žalovaná nevypořádala s tím, že žalobce tvrdil, že zakázané látky nepožil vědomě, ředitel žalované v napadeném rozhodnutí toliko odkázal na prvostupňové rozhodnutí, neboť shledal, že s touto argumentací se žalovaná vypořádala. Výtku nedostatku důvodů v rozsahu zavinění proto pokládal za nedůvodnou a ničím nepodloženou. Nad rámec uvedeného ředitel žalované toliko připomněl, že pro odpovědnost odsouzeného za projednávaný kázeňský přestupek nebylo nezbytné, aby návykové látky požil vědomě.
43. Na základě uvedeného soud zastává názor, že z napadeného (potažmo prvostupňového) rozhodnutí je seznatelné, na základě jakých úvah dospěla žalovaná k závěru o vině žalobce. Soud proto nesouhlasí se žalobcem, že by taková úvaha žalované zcela absentovala nebo byla nesmyslná či provedená nezodpovědně. Relevantní přitom je, že byť žalobce v průběhu řízení uvedl, že návykové látky nepožil vědomě, předestřel pouze jedinou vlastní skutkovou verzi děje, jak se takové látky do jeho těla (vzorku moči) dostaly – že jeho vzorek moči byl zaměněn s jiným, event. kontaminován. Na základě učiněných zjištění však byla tato žalobcová skutková verze žalovanou odmítnuta. Žalovaná vysvětlila, proč je vyloučeno cizí zavinění při manipulaci se vzorkem žalobce (přítomnost dvou pracovníků věznice a zčásti též žalobce), přičemž žalobce ani nepředestřel, jak jinak mohl

zakázané látky *nevědomě* požit, tudíž žalovaná dospěla ke srozumitelně a přesvědčivě vysvětlenému závěru, že žalobce musel návykové látky požit *vědomě* sám (úmyslně). Tvrzení žalobce proto žalovaná (adekvátně poskytnutému vysvětlení) označila za účelová a nedůvodná.

44. Žalovaná zcela přílehavě odkázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50, který se problematikou odpovědnosti za kázeňský přestupek podrobně zabývá. Nejvyšší správní soud v něm mj. konstatoval, že k odpovědnosti za kázeňský přestupek postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, a že tedy protože v případě porušení zákazu konzumovat návykové látky zákon o výkonu trestu úmyslné zavinění nevyžaduje, postačí i zavinění z nedbalosti. Z tohoto právního názoru přitom žalovaná vycházela. Žalobní bod týkající se odůvodnění žalobcova zavinění proto není ani zčásti důvodný.
45. Konečně k obecnému tvrzení v žalobě, že je napadené rozhodnutí nezákonné, protože trpí vadami podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., soud uvádí, že tuto argumentaci nepovažuje za řádný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobním bodem je totiž jen konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z čehož plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Jelikož těmto požadavkům výše uvedené obecné tvrzení nedostalo, soud se jím samostatně nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí shledal souladným se zákonem, jelikož žalobcem uplatněná žalobní argumentace v žádném rozsahu neobstojí. Na základě shora uvedeného proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšnou žalovanou, té žádné náklady nad rámec běžného výkonu činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. června 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.

předseda senátu